

СРПСКА НЕЗАВИСНОСТ

ЦЕНА ЗА СРЕДНУ:
 ЗА ГОДИНУ 24 ДИНА, НА ПО ГОДИНЕ 12 ДИНА, НА ЧЕТВРТ ГОД. 6 ДИНА.
 ЗА ОСТАЛЕ СЕМЕС НА БАЛКАНСКОМ ПОЛУОТВОРУ.
 ЗА ГОДИНУ 30 ФРАНКА, НА ПО ГОДИНЕ 15 ФР. НА ЧЕТВРТ ГОД. 8 ФР.
 ЗА ДУБРОВНИЦУ:
 ЗА ГОДИНУ 15 ФР. У БАНК., НА ПО ГОД. 8 ФР. НА ЧЕТВРТ ГОД. 4 ФР.
 ЗА СВЕ ОСТАЛЕ ГРАДОВЕ:
 ЗА ГОДИНУ 36 ФРАН., НА ПО ГОДИНЕ 18 ФР., НА ЧЕТВРТ ГОД. 10 ФР.

ИЗЛАЗИ У БЕОГРАДУ
 УТОРНИКОМ, ЧЕТВРТОМ, И НЕДЕЉОМ
 НА ЦЕЛОМ ТАБАКУ

УРЕДИШТВО ЈЕ И АДМИНИСТРАЦИЈА У КУЉИ Г. ТОМЕ АНДРЕЈЕВИЋА
 ОБИЛАЗИ БЕНАН.

ЗА ОГЛАСЕ РАЧУНА СЕ:
 ПРВИ ПУТ 12 ДИНА ПАРА ОД РЕДА, А ПОСЛЕ СВАКИ ПУТ 6 ПР.
 ЗА ПРИПОСЛАНО 50 ПАРА ДИНА. ОД РЕДА.
 Рукописи шаљу се уредништву, а претплата администрацији
 „СРПСКЕ НЕЗАВИСНОСТИ“.
 УРКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ. НЕПЛАЋЕНА ПИСМА НЕ ПРИМАЈУ СЕ.

БЕОГРАД, 5 јула

Има једна врста људи, коју је сав остали свет, од како га је, узео у подсмех, на ипак не само да није нестало те врсте, него се из дана у дан све већа множи, из дана је у дан све јача, све поузданија, све поноситија, јер, о томе нема сумње она има велике заслуге по светску књижевност. Из те су врсте позајмили Аристофан и Плауто, Рабела, Молијер и Текереј своје најдивније, своје најсмешније слике. И српску је књижевност обогатила та врста једним од најпопуларнијих позоришних типова. Што је Французу Молијеру „Буржоа Жанвилем“, што су Инглезу ненадмашне слике Текерејево о „Сноб“-овима, то је Србину Ј. Стерије Поповића „Покондирена Тиква“: вечити неисприни извор шале, смеха и подсмеха. Нема земље, нема народа, нема слоја друштвеног, у коме не би навек било покондирених тиква. Има их по селима и по градовима, има их у колибама и на дворовима. Но колика је заслуга те врсте људи по веселост својих ближњих у опште, толика је штета од њих кад нађу на безазлен свет, који поверује да и тиква може бити кондир, те им помогне до моћног положаја, до власти. Тешко земљи, тешко народу, кад се покондирени тиквани дочепају власти! Они су онда најмудрији, најпоштенији, најродољубивији, они су непогрешиви, тако да би сав народ онога часа пропао у земљу, кад би они изгубили власт.

Но за сад имамо посла са једном безопаснијом сортом. У „Виделу“ се појавио један уводни чланковица, који хоће да нас учи „салонском тону писања“ и — „српском стилу“ и „благородном укусу“. Све то зато што смо у нашем последњем разговору са „Виделом“ употребили у једној слици речи „свиња“ и „стевица“. Сад бар знамо, да се у господском друштву не сме ни о коме казати да „тргује са свињама“, и да морамо порумевати од стида кад ко спомене „лек од стевица“. — Може ли што бити покондирације и тикванскије? Но не само што смо научили шта је зазорно спомињати у отменом друштву, него нам износи и оне речи, које одговарају „салонском тону“ и морају „облагородити укус српске публике“, а то је пре свега „благородно слово“: *српска!* Тако нас, у племенитој освети, назива покондирена тиквица „Видело“: — *лажни назив „либерала“, вели, „који је постао као нека српска итд.“* Нека се виделовачки салонски писац обрати на виделовач-

ког „првог филозога“ ради *корена* те „естетичке“ речи, па онда нека „шири и распростире“ тај „салонски тон“ по салонима покондирених тиква виделовачких!

Нека нам опросте читаоци, што смо се толико позабавили око те „књижевне“ ситнице; ал крајње је време, да се у нашој књижевности, особито у нашем новинарству, стане на пут отужној разметљивости неких стармалих почетника и наметљивих незналица. То није само књижевна беда у нас, то је праузрок многој друштвеној па и многој политичкој невољи нашој, којој нема коначне помоћи без основне реформе у нашој просветној струци. Дотле пак дужност је сваког озбиљнијег писца да таку умну недоношчад немилостиво жгоше, да обележи пред светом сваког покондиреног тиквана.

Да видимо сад, шта нам „Видело“ одговара на наше разлоге о дружиби либерала са радикалима.

Видело обарајући наше упоређивање српских и инглеских странака, вели да је грдна разлика између српских и инглеских странака; „сравните“, вели и. пр. Гледстона и Гренвила са бившим митрополитом (та ваљда није *бившим*, виделовче? Зар сте се већ дотле обезобразили, да одузimate митрополиту више него што му је отео Стојан Новаковић, да му одричете и *назив* митрополита?) или са Јаковом Туцаковићем или и. пр. Чарла Дилка са Васом Стошњем.“

Из тога изводи „Видело“:

„Што је слободно енглеским либералима и радикалима, није слободно српским“.

Така логика сасвим додикује пришипетљама првака свих покондирених тиквана, душе напредњачке странке, оног разглашеног професора логике, што је из пословног реда извео ону дивну теорију двојласапа.

Сваки зна да су инглеске странке и њихве вође далеко развијеније од српских. Али, јадан не био, зар нису у развијенијих странака развијеније и разлике, карактеристике? Па зар нису много лакше, удесније, природније, оправданије везе, алијансије између странака онде, где су још неразвијене, где су још у зачетку, него тамо, где су им се значајне особине и противности развиле до вршка, као што је у Инглеској. Пакад се либерали и радикали на најразвијенијем степену могу без осетне штете по своје особине спојити, онда се тим лакше могу погодити док су у неразвијенијем стању. То је бар сваком обичном мозгу јасно и разговетно, само виделовач-

ком као да није, који као да је заборавио правилно мислити, од како му презвира професор „науке о мишљењу“.

Виделов чланковица признаје, да су многи старији чланови „њихве партије“ „припадали некада колу конзервативном, а и били су конзервативци.“ А зар је онда било у Србији и у српству више за конзервирање, него што је сад? То тек пећете ни ви смети казати. Па од куд сад напредњаци кад би нешто и било за конзервовање, а онда конзервативци, кад је за конзервовање био само турски устав? Па зар либерали напредњаци, који су Србији створили устав, а *ви напредни*, који тај устав сваком приликом мећете на муке, само за то што су га либерали створили? Па зар вама да народ верује да ћете му дати бољи, напреднији устав од овога што га има, вама, који не знате поштовати ни овог устава?

Ви признајете да сте напредњаци, да сте реакционари, али, велите, „против акције ваших предходника“. Против *уставне* акције ваших предходника, додајемо ми; и у томе правцу спремамо промену устава. Тешко нама, да је у вас толико науке, искуства и чвретоће, колико разметљивости, можда би сте још успели са вашим тајним, кристогамим уставом. Но срећа наша, што сте поред зле воље још и незналице и страстније, те вам поуздано можемо казати, да вас на великој скупштини, ако је икада сазовете, неће — буха ујести.

АУСТРИЈА И СРПСТВО

(У ОЧИ СРПСКОГ УСТАНАК ПРОТИВ АУСТРИЈЕ)

(НАСТАВАК)

И лорд Дерби писао је Турцима 1875 да „угуши устанак“ — у истој Херцеговини! Али прерушена карта Јевропе показује докле су Турци и лорд Дерби могли дотерати у том правцу. Стара је то пема „Тајмс“ свога времена угушио би и све Вашингтоне и све Вилеме „хулаице“; он би угушио и све јунаке Моргартена и Семпаха; па можда би, с напредком источних истраживања, пронашли и истовесне речи где какав, рећимо Миђански „Тајмс“ или Миђански Дерби претскажује угушивање Гедсона и његових три стотине друга. Искуство ведејствује на луде „Тајмсове“ сорте, али искуство показује као што навестих, да није увек лако угушавати тих народних покрета, и да особито у Далмацији и Херцеговини устаници имају неко особито својство у том погледу. — Како му драго, по берлинском уговору, Босна и Херцеговина бисе продате аустријској администрацији. Краљ Угарске није овде дошло ону стару титулу своју краља од Рама, као што те среће би стара титула краља од Галиције и Лодомерије кад требаше Пољску или боље рећи Русију, плачкати. Франца Јосифа — тај потомак неколицине Апостолских краљева што плаћаху данак Турцима — радо седе на месту каквог турског хемета — у толима

радије што се том приликом закачи и једно парче Црне Горе. Ово велити што се зна да је један део ослобођене Херцеговине Црна Гора морала предати новом „администратору“, који је ту добио жељену прилику да оштети свог сиромашног суседа и са другог краја — дупло дакле! Него ово је чиста заслуга Ђесара Аустрије. Краљ Угарске, по нагоњима своје краљевине, неби доиста ту ништа допринео. Хоћу рећи Мађари, право са своје тачке гледишта, осуђују окупацију Босне и Херцеговине, и налазе да она само јача словенске живаљ двоглаве монархије. Како му драго тек нови „администратор“ могаће ући у Босну једино — силом. Сво мусломанско, па од части и хришћанско становништво даде јуначки и ако безуспешни отпор његовој навали. Покореном земљом предузе онда да се управља, али на такав начин да дотични и Турци и Срби заборавише на своје старе размрженије и склопни усташе противу општег угњетача и туђина. Збиља, било би у плану Аустрије да задобије Турке за се — да поведе ону политику тако природну сваком принцу латинске цркве, која је научила и наше рођене старе оној доброј молитви, „сачувај нас Боже и папе и Турчина“, и која се није скидала са усана старих краља истока све одакд они знадоше за ово двоје. Али страво господство немогаће задобити турска срца као што незадобити срца — а то зато: што су и ти Турци Срби краљу и језиком, и што је и њима тако исто мрак онај глупи покушај што га наш „Тајмс“ зове ушошење „цивилизације“, но које за њи значи подјармење и измењарење једном швапском принцу. У осталом један резултат тако званог „решења“ берлинског би тај: да створи Франц Јосифу један веома повољан услов ако би му кад пало на вољу да јурине на ујамчена права Бокеза. Тада неће више бити тако лако на троје поденавој браћи — од Црне Горе, Херцеговине и Далмације — да се један другим на невољи налазе. Аустрија је тим јуначки добила, или мислила да је добила Херцеговину; док Црна Гора, призната од целе Јевропе као држава са одређеним границама, везује се сваком међународном обвезом на неутралност — што опет у очима дипломатије значи, стојати и мирно гледати како ти туђа рука тлачи рођену браћу. Али ни Аустријанац није хитао. У његовим очима Далмација, Херцеговина и Црна Гора јесу само ступићи већој мети. Већ, опште је позната ствар да Аустрија у својој комбинацији иде да, на какав му драго начин, загосподари балканским полуотоком. Тако исто сваки тамо знаде да највећа опасност не долази више од пропалог Турчина већ од неваисог, вечно лукавог и вечно бездушног дома Лорена и Хансбурга — као и да су све завере ниџалиста, комуниста и интернационалиста протесте ситрачке према заверама једног оваког Апостолског краља. — Ваљда у овејојкој саседи, и за најмању добит за најплоднији начин — ова лажна „царенина“ — та хваљена „класичка“ — уставност и конзервативна сила“ — она је прави мир нарушавајући елемент на истоку Јевропе — она је та што се неће скрасити докле год буде имала слабих и малих жртава око себе. Та ено је где, у својству угњетача Срба, изигра слободу Србију („Free Serbia“) и позиви њеног владанаца вазалском круном („dishonoured ist prince with a dependent crown“). Господар поробљених Румуна ова врска слободу Румунију, те се на тај начин одужује за помоћ оној влашкој верности која допринесе да се његов престо одржи у часу кад га садањи љубици, Мађари хтедоше оборити.* Ово је опште позната ствар у до-

* Ми нећемо да ли ће и Влаки моћи полагати тако много права на безбедност Франца Јосифа кад се повисли колони су Мађари 1848—9 републиканци и држали по Ердељу и друго, док „слободна Румунија“ није ни збула помоћна — а како ли давног Кишиневца посладе — али за једно молимо свакога а нарочито г. Фришмана, а то: да нас Србе и наше заслуге (као каковит

ПОЛИТИЧКИ ПРЕГЛЕД

Догађаји у Мисиру развијају се страховитом брзином. Тек што смо у прошлом броју могли јавити за бомбардовање са енглеских ратних бродова против појединих тврђавица око Александрије, ево већ после неколико дана лежи и сама Александрија тако рећи у пешелу. Што су енглески топови поштедни, то су порушили и претворили у зграиште дивље хорде бедујинске и робијаша, којима је Араби паша отворио тамничка врата. Ти разбојници, чим су осетили слободан ваздух, раштркали су се као бесомучни по вароши, падећи, пљачкајући и убијајући на све стране. Александрија букти у пламену. Улице су празне, нигде живе душе нема. Поносите и величанствене зграде, међу њима двор Кедифа, Музеји, позоришта, цркве и цамије, палате европских консула, банке и т. д., — све те грдње кућерине на којима су хиљадама људи радили док су их подигли, леже данас у развалинама. И то је све упропаћено за неколико часова. Мртви лешеве Европца и урођеника леже по улицама, или их покривају срушени кућни кровови и зидови. Око њих се накупили гладни пси, једини живи становници у Александрији. Слика мора бити грозна и ужасна. У самој згради Отоманске банке, где су се заостали Хришћани и Европјаци били склонили, настао је најстрашковићи покољ кад су на ту зграду напали пуштени робијаша и мисирски војници. Европјаци, којих беше неколико стотина, бранили су се јуначки. Више стотина Мисираца платише главом и животом. Но најзад дивља и разуздана томила надјача малаксале Европјаци; распаљени робијаша форсираше улазак у отоманску банку и тада настаде призор, о коме мучно да ћемо икад за све појединости дознати, јер ни један Европјаци није остао жив. Толико се само зна, да су сви људи, жене и деца измасакирани. После тог покоља и пошто је ватра у вароши узела највеће димензије, напустио је Араби-паша са овом разузданом четом Александрију, а за њима кре-

нула се и сва мисирска војска у највећем нареду. Као што се дознаје, Араби-паша је оставио око 9000 људи иза Александрије, а са остатком своје деморалисане војске кренуо се за Каиро.

Појмљиво је, да се у том општем метежу и нареду не може поуздано знати за судбу Кедифа. А и ко ће да води бригу о њему, ко да разбира за њега кад се крв потоцима пролива, кад мач и ватра седају на престо! Једни веле да је са Дервишпашом, султановим изаслаником, сретно умакао, други јављају да се прикрио са својим харемом у мрачне и влажне подруме своје палате, где га чувају неколико стотина верних гардиста. Позитивно се ништа не зна. Говори се, да је Араби-паша потпустио робијаше да га убију, и та га судба може најлакше постићи.

Енглески адмирал Сејмур, пошто је разорио већи део тврђавица и сазнао да је мисирска војска напустила Александрију, упутио је једно одељење војске као посаду у тим тврђавицама. У исто време наредио је појаче патроле да крстаре по самој вароши, и да се тамо по могућству утврђују. Сејмур је о свему томе известио енглеску владу и предложио је да се Александрија последне енглеском војском са бродова, но влада је наредила да се само искрпају неколико стотина матроза у Александрију ради одржања реда. Друга вест из самог Лондона тврди са свим противно. По њој је мисирски савет решио, да се Мисир окупира и већ је на ту цел наређена мобилизација једног дела војске (48.000). Ова је вест много вероватнија и по томе, што је Енглеска успела код свију европских великих сила, да заједнички позову Султана да поврати ауторитет Кедифа у Мисиру, што значи да војском поседне Мисир. Сумња се, а и појмљиво је, да ће се султан одважити на овако опасно и по Турску са свим некорисно дело. Но то Енглеска и очекује, јер ће, у том случају, она сама примити те важне улоге, и по свима изгледима добиће на то и олашћење од осталих европских великих сила, ако

то у опште буде тражила. Шта ће тада настати, нарочито ако енглеско оруђе одржи победу над мисирским — о томе није потребе говорити. Ко се сећа сличног поступка Аустрије према Босни, тај унапред може бити на чисто са судбом која се спрема Мисиру.

— Славни генерал Скобељев сарањен је 30. јуна на својој добру Спаскоје. При погребу носили су велики кнежеви мртво тело његово.

СКОБЕЉЕВ.

Михаило Димитријевић Скобељев родио се 14. Септембра 1843. г. Отац му је био генерал Димитрије Скобељев I, познати заповедник козачки из последњег руско-турског рата.

Скобељев је у почетку имао немачког учитеља, који је са њиме врло сурово поступао и често га био, док се ово младом Скобељеву не досади те једног дана опали он својо учитељу Немцу шамар. Још од тада почиње његова мржња према Немцима. После тога га пошљу у Париз у Жирардетов завод, где сврши своју школску наставу. Жирардет је умео задобити свога ученика за се. Његови родитељи позову Жирардета у Русију и ту је и даље до смрти био уз младог Скобељева. Допише ступи Скобељев на петроградски универзитет, али се овај због немира 1861 затвори и тако Скобељев прекине своје универзитетско учење. Он ступи у коњичку — гарду као јункер, где се као такав већ у пољском устанку одликовао својом храброшћу. За тим је у Николајевској академији свршио генералштабни курс. После једног отважног и смелог вежбања, кад је с коњем препливао реку и вратио се омет на траг буде као генералштабни официр придодат г. штабу.

Сад долази низ славних и јуначких дела Скобељевљевих. У Туркестану, Киви, Коканду, на Балкану и Геок-Тепи. 1871 и 1872 одликовао се он као штабни официр у Туркестану. 1873 као мајор у генералном штабу одликовао се у рату против Киве. 1874 постао је гувернер од Ферибане а 1875 произведен је за генерал-мајора. 1879 године постаје заповедник једног кора војске, којим је заповедао и у руско-турском рату. У том рату се он

тичним и угроженим покрајинама, али ево за њу зна и по когод у далеку земљи Александрији. Оно одлучно „себи руке“ (Hands off) које наш Гледстон управи мучитељу балканске слободе показује како добро први од живих Инглеца познаје вероломни карактер непријатеља са којим се југоисточна Јевропа има да бори. Нити је и у којем крају Јевропе Гледстон долазак на владу с већом радошћу поздрављен но у словенским земљама под аустријским игом. Ту су људи одма осетили да бар морална потпора неће бити више указивана њиховом непријатељу. Душе ваља, њихова радост би мало прекраћена једним позитивним дипломатским случајем. Јер, тако рећи, на сам дан издавања Инглеске (од Биконсондове владе), Франц Јосиф имаде образа да пошље једног од својих мађарских ласеја да се одрече свију оних смерова и плавова за које цео свет зна да су његовом срцу драга. Наравна ствар, нико није веровао ни гази ни слуги; и цео свет на истоку и западу Јевропе не преста говорити о аустријском нагнавању Солуну, и после ове Апостолске изјаве као и пре ње. Штета је само што, док нико не вероваше самој (аустријској) изјави, г. Гледстон би етикетом принуђен да говори као да он то верује; а тако чинећи он се показује према овом агенту неистине (Каролију) учтивје но што је требало, и послужује се речма које дадоше том непријатељу велику прилику да нам се руга. Овај случај учини још те млого браћа на истоку добоше у тренутно очајање и помислише, да је њихов пријатељ (Гледстон) вером преврнуо. Они брзо увидеше, да поменуте Гледстонове речи, ма да беху наивно повизије према њиховом непријатељу, ипак га ни у колико независаху у правцу противном њиховим интересима. И збоља, г. Гледстон пређе да то и делом докаже. Пре свега Удичи би повраћен Првој Гори — горка пилаца пљачкашу од Спича! Ја ударам гласом на реч „повраћен“ јер се непријатељи слободе тако некако заносили као да је Удичи од Турчина узет тек 1880 год. кад треба да се зна да је Црна Гора то освојила 1877 на јој је одузето било у Берлину 1878. Ја сам о овоме издржао и једну препирку са једним елимн господином из дипломатске школе који беше велики порастао говореник о његовом „пријатељу Франц Јозефу.“ но који остале прч свему да Црна Гора није никада држала Удичи пре 1880 г. Дакле, тим се чиним исправи једва неправда берлинског уговора. Г. Гледстон онда пређе да изведе оно неколико добрих одредаба уговора, нарочито једну којој је пређашња влада инглеска, и силе непријатељске Инглеској, доња вешто на пут стајале, хоћу рећи он доби слободу Тесалији.

(Свршало се)

имамо) не барабар са Василијем ни „слободним“ ни „независним“ ни у ком погледу.
* Каролијевог ласром. Пр.

ЛИСТАК

МОДЕСТА МИЊОНОВА

ПРИПОВЕТКА

Х. Балзак

Превод с француског.

(НАСТАВАК)

Уз то, као министарски шефрт, могао је песник многу ласкатију читити, зато је и прорачунавао све; хтео је дакле да се користи лармом, коју ће његов долазак у Хавру по свој прилици причинити и од које ће нешто допрети и до Шалета. Као човек уморан од пута, Каналис не излазаше из куће. Лабријер два пута оде да прође поред Шалета, јер је он дубио са неком очајношћу, ужас га спонадаше, ако се можда није допао, будућност му се чинише покривена густим облацима. Оба пријатеља одоше у понедељник на обед, обочица обучена за праву посету, најважнију од свију. Лабријер се обукао као оно у ову славу недељу у цркви; али он је себе сматрао као пратиоца једног

сунца и предао се случајностима његовог положаја. А Каналис није заборавио на црно одело, ни на своје ордене, ни на ову салонску елеганцију, усавршену његовим одношајима са херцеговином Шолије, његовом покровитељком, и са најлепшим светом у Сен-Жерменском подграђу. Све оне ситуције кичанаске набљутаваше је Каналис, а бедни Лабријер приказивао се као човек неискусан овако како га је бог створио. Служећи за обедом своја оба господара, Герман не могаше да се не насмеши код овога контраста. Кад се изнесе друго јело, уђе са подоста дипломатским, или боље рећи, беспоконјним лицем.
— Господине бароне, рече Каналису подугласно, знате ли, да господин велики коњшар долази у Гравид, да се лечи од неке болести, од које бодују господин Делабријер и господин барон?
— Мали херцег Дерувил? викну Каналис.
— Он, господине.
— И он је дошао због госпођице Делабастове? запита Лабријер и поцрвени.
— Због госпођице Мињонове, одговори Герман.
— Ми смо изиграли! викну Каналис и погледа у Лабријера.
— А! одговори му Ернест живо, ево

ти сад прво ми, од како смо пошли од куће. Досад си увек казао ја!
— Ти ме знаш, на то ће Мелкијор превућити у смех. Али ми нисмо у стању да се боримо против једног круниног великодостојника, против титуле херцег и пера, као ни против оних баруштина, које је државни савет на мој извештај досудио дому ерувалског.
— Његово господство, рече Лабријер са пакосћу пуном озбиљности, пружа ти мекну од утехе у личности своје сестре.
У тај шар пријавише господина грофа Делабасту; оба младића усталоше очекујући га и Лабријер изиђе преда њ са живосћу, да му представи Каналиса.
— Имао сам да вам вратим посету, коју сте код мене учинили у Паризу, рече Карло Мињон младоме референдару; а знао сам, кад овамо дођем, да ћу имати двојаку радост, да видим једнога од ваших славних садашњих песника.
— Славан?... Господине, одговори песник смећећи се, ништа више не може бити славно у сталежу једном, коме је у име предговора било царство Наполеоново. Има нас засад читава војска тако званих славних песника!... Уз то дарови другог реда тако вешто приказују велеум, да су немогућим учинили сваку славу за чију личност.

— Је ли то разлог, што сте се ви одлази на политику? зашта гроф Делабаста.
— И у тој струци иста је ствар, одговори песник. Неће ту више бити великих државника, биће само људи, који ће се више или мање чешати о догађаје. Видите, господине, за владавине, коју нам је устав донео и којој је букваца пореска толико колико војничко одело, нема ништа више што би вредило, до ли оно што сте ви у Китају тражили, богатство!
Здовољан сам собом и упечатком, који је учинио код свога будућег таста, Мелкијор се окрене Герману:
— Ви ћете каву доносити у салон, рече и позва трговца да оду из трипзарје.
— Ја вам захваљујем, господине грофе, рече сад Лабријер, што сте ме на тај начин опростили забуне, у којој сам био, не знајући како да вам приведем мога пријатеља. Са доста душе имате ви још и духа...
— Ех! духа што га имају сви Провансалци, рече Карло Мињон.
— А! ви сте из Провансе?... викну Каналис.
— Извините мога пријатеља, рече Лабријер, он није, као ја, проучио историју породице Лабаста.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

прослави prvi put pri osvojeњу Lovce. После се особито одликовао при церирању Плевне.

Војници су страшно љубили Скобељева, и он је својом добротом али и правим војничким понашањем умео задобити љубав и поштовање свију потчињених, од највишег официра па до последњег редова. Скобељев се особито одликовао при заузећу Плевне. Кад се војна свршила Скобељев је био постављен за војног заповедника руске посадне војске у Источној Румелији.

После изгубљене битке у Текину 1879 г. позову га опет на бојно поље и у месецу марту 1880 буде наименован за врховног заповедника експедиције. Ту је он показао да је прави војни геније. У јулу предузме сам лично рекогносцирање на 120 врста у непријатељску земљу до самог Геок-Тепе-а, главног утврђења текинског а у новембру пређе у офензиву, а после три напада на сам бадњи-дан 1881 освоји Геок-Тепе.

Свуда куда је Скобељев са својом победоносном војском пролазио, уносио је он културу и цивилизацију, имајући јасну жељу своје велике отаџбине пред очима,

Света матушка Москва, то живо и чило срце руског народа воледа је Скобељева правом материнском љубављу. Грађани московски сваком даном приликом указивали су му велике почести и одликовања. Они су му дали и скупоцену сабљу на дар, са знаменитим натписом, кога смо ми у нашем листу већ споменули. Многе лађе, многе знастије разне носиле су његово име. Он је био понос и дика свега Словенства. Његово име пројурни почетком оне године, као небеска светлост преко натмуреног неба словенског узивајући свуда наду на бољу будућност. Нашим читаоцима је познат његов говор, кад је оно у кругу руских официра, при прослави годишње успомене на славу победу и освојење Геок-Тепе, написао ону значајну беседу, која је као блага росина посула велико словенско дрво, које са свију страна бије лед, а непријатељима словенства задала страха. Кад оно по отпусту би у Паризу, примио је 16 фебруара депутацију српских ђака и изговорио оне значајне и патриотске речи, које ће брујати као мили анђелски глас свагда у срцу српског народа.

Од цара и царске породице па кроз све слојеве великог руског народа прохујала је ужасна вест о смрти славног Скобељева и тугом

и болом потресла све. Но не само да руски народ жали и лије сузе за Скобељевом, но тугују и јадикују за њиме и сви источни словени па и српски народ, јер он је био силни патриота и јунак, дика и понос целог православног Словенства.

ИЗ ЛИСТОВА

б) РУСИЈИ

„Восток“ пише поводом смрти славног Скобељева ово: „Зар је нама Русима судбено да не престано подносио тешке ударе судбине? Но шта ми говоримо да ли је баш судбина крива што нас сваки час снаје по каква велика несрећа? Не, није ту судбина крива, криви су за то наши спољни непријатељи који не престано иду на то да нас упропасте. То треба да нам је свима Русима јасно, и да што пре станемо на пут залу. А стајећемо само са тим ако што пре отворимо ону идеју, ово свето дело, које је слави Скобељев тако ватрено проповедао, и коме је он душом и срцем искрено одушевљено служио.

Умрло је умрло велики наш јунак и патриота! тако се сада разлазе по целој Русији, па и по целом словенском свету. Жалост је за тако великим губитком неописана и ко зна колико је народ руски одат и одушевљен за велико словенско дело, за свети задатак Русије, тај ће тек моћи појмити, колико је дубоко потресла смрт Скобељева срце и душу народа руског.

Бод је наш велики, туга и жалост неизмерна. И како да није? Та Скобељев је био она ретка звезда на небу нашем, која својим сјајем осветљује путе милионима, која својом топлиотом загрева народе. У најлеснем добу, баш када је долазио час да Скобељев са мачем у руци пође у свети бој за ову свету ствар, за коју је он живео, поносио га смрт. А та смрт неће бити од Бога. Она је дошла из руку демонских, из руку непријатеља наших, који копају нама и словенству гроб.

Тужним и сузним очима гледамо ми на бледо лице великог покојника и читамо на самртничким брама његову последњу реч, коју није могао на уста да изговори. Та је реч: „Осветите ме осветите Словенство, послужите искрено словенском делу.“ О, колико дубоко иду те речи са лица бледог самртника у срца наша, о, како силно оне дејствују на наша осећања. И где је тај Рус, где је тај православи Словен који их неће уписати дубоко у срце своје и њима се руководити у своје патриотско радњу. Занеста сви ћемо ми тако чинити.

Метнимо дакле новезулу лаворику на гроб великог покојника, али и заверимо се над гробом његовим да ћемо сви искрено, одушевљено и свом снагом извршити оно што је он желео и за чим је тежио. Само тако моћи ћемо ми напредити велики губитак, кога је смрт славног Скобељева проузроковала. Само тако ћемо се моћи осветити крвним непријатељима нашим, који смерају да нас упропасте.

Руси и ви сви православни Словени, пружице преко гроба нашег милиог и драгог Скобељева руке један другом, заверимо се, дигнимо његов мач из хладних руку његових, узмимо га у наше живе, чисте руке, и појмимо са њиме нашу светој цели. Света сен Скобељева благаослаће нас и ми ћемо је сретно достићи скорим“.

ВЕСТИ ИЗ НАРОДА

Из среза крушевачког пишу нам, како тамо полиција још никако не престаје са кивењем и говењем поштених људи. Капетан се окомио на све, као да је народ, као да су грађани криви што је он својим нетактичким понашањем довео до тла да буде везан. Занеста жалостан пример. Под владом „виделовачком“ догађа се оно што се никада није догађало од како је Србије. Но народ није ни мало томе крив, но су криви Гарашанинови полицијци што прелазе оне границе у којима се ауторитет власти очувати може. Заборавили чиновници на свој положај, на закон и своју дужност па хоће да пусти дигније својој људи и ћецу, да не рекнемо насиљу, онда наравно да мора падаати и важност и углед чиновништва, и морају се догађати такви жалосни примери као што је случај у томе срезу.

Но капетан се није задовољавао научно памети, он још не престано ствара кривце појединим људима. Над свештеником И. Весием почиње друго исељење. Гоне се и остали грађани ни криви ни дужни. Па докле ће то све тако ићи, видићемо. Зар мисли Гарашанин да тиме утиша таласе народног огорчења противу „виделовачки“? Чудно! Зар се таласи ветром стишавају?

Из среза моравског у окр. пожаревач. јављају нам како се тамо срески ђата Бакић енергично заузима око стварања кривца појединим невиним људима. Тако је створио кривцу честитом старцу Јови из Породиница, подмећући му да је посао председника и једног члана орд. суда пожаревачког. Како сав свет који живи са Јованом и познаје га као мирна и скромна човека, зна да он то није могао ни у сну снити, то се види да ђата хоће да тера свој ђец са чапљу и слободом појединих поштених људи. Исто је тако Бакић створио кривцу и учитељу вошаничком, подмећући му оно што човек ни помислио није. Он учитеља гони само за то што овај мран пона Ставоја. А зар још ко може волети тога попа?

Бакић се решио да по што по то укљони све противнике „виделовачке“. Наравно да за то не бира средства. А како је сав срз противан „виделовачки“ сем неколико љих, то онда он може и све људе из среза похапсити и створити им кривце. Но куда ће то одвести, и шта и какове последице могу повићи отуда, нека размислите добро „Виделовци“!

ДОМАЋЕ ВЕСТИ

У прошлу недељу држали су удеоничари „Београдске задруге за помагање и штедњу“ главну скупштину у општинској дворани. На скупштини је председа-

вао г. Јован Бошковић професор велике школе. Скупштина је после дуже дебате с незнатним изменама усвојила прерађена правила, која ће привремено одбор поднети влади на потврду. У идућу недељу држаће се главна скупштина ради избора управе.

— Значајно је и вредно прибележити, да је полиција пропустила 70 број „Борбе“ у времену кад је за њу настала права берба узапћивања, т. ј. кад сваки час узапћује поједине опозиционе листове и не сматрајући за потребно да ближе озвучи узрок. У том броју „Борбе“ узима се нихилизам у заштиту и хвале се нихилисте злочинци који су, вели, „Борба“ у последње време својим самопрогоравањем и пожртвовањем стекли признање и поштовање код свију „поштених“ људи. Зар није то случај предвиђен кривичним законом и новим законом о штампи? Но шта маре Виделовци за закон, кад се у том чланку напада на либерале а узима у заштиту и брани Аустро-Угарска!? Само доследно социјалисте и Виделовци, ви и тако имате једну жељу!

— Од неколико дана проносе се по вароши разни гласови о неким писмима и порукама Деспићевим. Говори се да су седам отличних трговаца, већином са Саве, добили така писма у којима им прети „Деспић“ смрћу, ако му неба извесну суму новаца послати. Тако су, између других, и Браћа Кремновићи добили тако једно писмо. Ми незнамо и не можемо знати, да ли је ово главо „Деспић“, или су други Деспића којима лежи у интересу да уземнују грађане престонице, и који у његово име удешавају згору и прилику да би се доцније могла каква могућа несрећа, а можда и сам злочин објаснити и на Деспићев рачун уписати; но свакако је дужност полиције да томе уђе у траг и да похвата те Деспиће који претњама изнуђавају паре од појединих грађана наших. Видићемо, шта ће полицијеје власти учинити.

Отворена жалба

Г. Министру унутр. послова, Београд.

Ползујући се слободом, која ми је, као и сваком грађанину ове земље, уставом и законима ујемчена, а на јавном збору, кога капетан ср. круш. г. Милош Богичевић беше сазвао првога марта он. год. у цели да се од стране народа овога среза пошаље депутација за поздрав краља; ја, са друговима изјавих да нећу, поред поздрава Његовом Величанству, да носим и поздрав г.г. министрима што капетан беше, преко воље народне, у адреси уметнуо.

Ово нисам хтео да чиним прво што имам обичај да не чиним никоме комплименте (сем највећој вољи: закону и владаоцу); друго: што то није била воља на-

Код ове речи пријатељ баца Каналис на Ернеста дубок поглед.

— Ако вам буде допуштало ваше здравље, рече Провансалац великоме песнику, ја вас молим да ми не одрекнете част, да вас могу вечерас дочекати под мојим кровом. То ће бити дан, што веле стари, да се забележи белом писалком, albo notata lapillo. Ако и јесмо доста збуњени, како да дочекамо тако велику славу у тако малој кући, ви ћете тек задовољити нестрпљивости моје кћери, која вам се толико диви, да ваше стихове ставља у музику.

— Ви имате више што него славу, рече Каналис; ви имате у кући лепоту, ако је веровати Ернесту.

— О! добра девојка, која ће вам се учинити као каква сељанка, рече Карло.

— Једна сељанка, коју, како веле, прови херцег Ерувил, викну Каналис сухопарно.

— О! на то ће господин Мињон са лукавом добродушношћу југоском, ту дајем ја мојој кћери потпуну слободу. Херцези, кнезови, обични људи, све је то мени једно, па и човек велеу. Ја нећу ни на што да се обвезујем и момак, кога буде моја Модеста одабрала, биће мој вет, ви боље рећи, мој син, додаде гледајући у Лабријера. Шта му знам? Госпођа Лабастовица Немица је, она не мари за нашу етикету,

а ја морам да слушам моју женскадију. Увек ми је милије било на колима, него на столицама. О овим озбиљним стварима можемо се ми смејући се разговарати, јер ми још нисмо видели херца Дерувила, а ја дајас не верујем више у женидбе преко провадија, као ни у несудење, које родитељи кћерима намећу.

— Ова изјава колико је очајна, толико је ободравајућа за два младика, који хоће да траже камен мудрости у браку, рече Каналис.

— Не мислите ли ви, да је корисно, потребно и позитивно, да се одреди савршена слобода родитељима, кћери и младожењама? запита Карло Мињон.

На један поглед Лабријера умукну Каналис; разговор дође обичан и пошто се мало прође по врту, оде отац, надајући се посети оба пријатеља.

— Ту нам је и отпусти, викну Каналис; ти си га разумео као и ја. У осталом, да сам на његовом месту, ја не бих премислао између великога кошушара и нас двојице, па ма колико красни да смо ми.

— Ја не мислим тако, одговори Лабријер. Ја мислим, да је овај честити војник дошао да задовољи своје нестрпљење да те види, и да нам каже, како је он неутралан, но да нам зато отвара своју кућу. Модеста, занесена твојом

славом а преварена мојом личношћу, нагази се просто међу појезијом и позитивним. На моју залу срећу ја сам ово позитивно.

— Германе, рече Каналис коморнику, који је дошао да носи судове од кафе; рећи нека преку. Кроз по сата полазимо; пре но што ћемо ићи у Шале, хоћемо да се прођемо.

И један и други младић био је пун нестрпљивости да види Модесту, само што је Лабријер стренио од овога састанка, а Каналис је тамо ишао пуи поуздања и сујете. Што је Ернест гледао да се умилу оцу и што је ласкао племићској гордости у трговца показујући на погрешку Каналисову, то причини, да песник науи узети на се улогу. Мелкијор науи, употребљавајући своје мајсторје, да се гради равнодушан, да се чини као да презире Модесту, и тим да подбоје у девојке самољубје. Штомад лепе херцегине Шолије, он се у томе показиваше да је заслужно глас да познаје женске, а он их није познавао, као што то бива код оних, који су постади срећном жртвом једне страсти. Сиroma Ернест суморан ђуташе у куту од итнова, удубиначи се у страхоте праправе љубави претчувљајући гњев, презирање, малоуважавање и све громове рањене и уверене девојке; а Каналис

исто тако ђутећи сепремаше се, као оно глумца, који је готов да игра важно улогу у каквом новом комаду. Зацело ни едан ни други није изгледао као срећан човек. Уз то тичало се ту код Каналиса озбиљних интереса. За њега и сама помисао на женидбу значила је прекидање озбиљнога пријатељства, које га је од неких десет година амо везивало на херцегину Шолије. Ако је он своје путовање и представљао под обичним видом уморности, чему женске никад не верују, па на кад је то истина, ипак га савест помало мучаше; али реч савест чинише се Лабријеру тако језуитска, да само слегну раменима, кад му песник спомену своје сумње.

— Твоја савест, пријатељу мој, рекао бих, управо је страх, да ћеш изгубити насладу сујете, врло етарне неке користи и извесну науку, кад изгубиш наклоност херцегине Шолије, јер будеш ли постигнуо успех код Модесте, ти ћеш без туге напустити блугаву отауу страсти једне, која је толико кошена за осам година. Кажу, да се бојим, да ћеш се замјерити твојој копронитељи, ако буде дознала за повод твоје доласку овамо, па ћу ти онда веровати. Напустити херцегину, а не успети у Шалету, то је ризична игра. Последице ове алтернативе узимаи ти да је савест.

(Наставиће се)

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

родна већ капетанова: треће, што сам рачуно да један срез или човек није надлежан да кондутира владу пошто је административна влада и целог народа: — и четврто што то нисам морао као слободан грађанин да чиним преко моје воље. Више ништа говорио нисам противу владе, — то могу освечотити сви присутни кметови на томебору. (Око 60 њих.)

Том приликом и присутни кметови једногласно изјавили су: да неодобравају ни једну реч, да се о влади у адреси за поздрав краља ставља, те је на то и капетан пристао па избрисао све што беше за владу написао; и тако пошто адреса беше ограничена само на поздрав владу кметова је поднеше, и предлоше мени и друговима те је однемо у Београд његовом Величанству.

Сад, тек после три и по месеца г. Богвићевих позва ме на одговор са г. Павлом Тутулићем командиром из Ломнице, и пометну ми као да сам (са г. Павлом) оговарао законе поступке законитих власти и осуди вас са 30 дана затвора.

Г. Богвићевих је сам постројио реферат, па и ако сам, са њима у личној оштрици, што сам га са осталим повереницима ср. круш. тузио вама у два маха, за његове по ступке и агитацију приликом избора посланика, опет је сам, преко моје примедбе, дело издељивао и казнио ме.

Г. Богвићевих је у реферату, — после мога саслушања, — поједине речи избрисавао па домаћина друге само да осуди обучу у закону форми; тако је у питању био ставио: „Ви сте пред ово среће начел и кметовима говорили то и то“, — па кад сам ја изјавио: Није истина да сам ја то говорио, позивам се на кметове и алијум на њихову част“ онда је капетан избрисао речи: „пред кметовима“ а додао: „пред ово-средским практикантом“ па није хтео да позове ни једног кмета (од 60 њих) да саслуша; — но само са практикантом Стојаном Стевановићем осудио ме на највећу меру казне, и ако до сада за 11 год. моје службе свештенства и 2 године учитељства нисам био ни једном кажњен.

Мене није стало г. министре да избегнем казну, можда је право да и ја окусам горчину ваше владавине, него ми је стало до очигледног омаловажења закона ово земаљског и такве личног права појединих грађана ове земље.

Не говорим се ја сам г. министре гоне се више њих најотменијих житеља овога среза, вама је сигурно познато; па кад би хтели кажњавати да размотрите тешко да би наши што год важили.

Зар су криви поједини грађани или ја, што се капетан Богвићевих нерасудио у плате и партијску борбу па се свађа са појединим људима и целим скуповима као што је био случај у Г. Степошу? Јесам ли ја или који други крив, што се г. Богвићевих промислу суботе побио се са једним кочиштем у Паскашевој мекани усед чега је изгубио приличан део браде? То нико није крив — крив је сам г. Милош што се не држи на висини свога положаја.

„Закон личности а не закон вође“ бележе је из времена владавине Марашић Али наше Београдског. Подражавати данас оном времену значи враћати се у дивљаштво.

Ја вам учтиво јављам ово, и у име свете правде молим вас да ме заштитите од говена.

Истражите акта па ћете се уверити да је овако — у противном вама ће лако бити познато: да, кад горчина пређе меру — тада ће и говењене бити отворено поље, да незаконитост незаконитишћу сузбије, али да бега из своје, (крају његових очева одкупљене земље), ако неваже ниједне законе заштите, — а то ће бити зло.

Извините г. министре што се овим путем жалим противу г. Богвићевих, то су ми дале повода две жалбе од народа овога среза поднемене лично вама противу овога истога капетана о којима до данас не видно резултата.

1 јула 1882 год.
у Пенељевцу.

Познани
Ив. С. Весик
свешт. Пенељевачки

ТЕЛЕГРАМИ

Пожаревац, 4 Јула (оригинална депеша). Поштовачи патриотизма и јунаштва вечно знаменитог, славног бесмртног Генерала Скобелјева и његових словенских тежња и идејала, приредили су данас у овд. цркви парастос светоме покојнику. Учешће велико. Пишем више.

ПОРУКЕ И ОТПОРУКЕ

Прокупље. — г. С. Пет. Примили смо 72 дн. предплате, на чему вам благодаримо. Што се тиче г. А. П. јављамо вам, да смо се писмом његовим од 18 априла ове год. примили 12 дн. у име предплате за прво полгође ове године и тако он дугује за IV тримесечеј пр. год. 6 дн. Братско вам поздравље.

Мигровица. — г. К. Суб. благајнику срп. читаонице. Пошто је г. уредник „Отаџбине“ дошао с пута предали смо му 3 фор. што сте послали. Односно пак „Српске Новине“ пречисто је рачун г. Ђ. Лукић који нам је и писмо наше од 13 маја предао.

Пожаревац, Г. С. Дим. Послати 6 дн. предплате примили смо. Хвала.

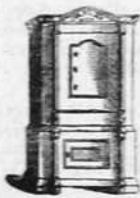
Зајечар, Г. Ж. С. Велич. Послати 18 дн. предплате примили смо. Хвала. И искрено поздравље.

Пирот, Г. П. Пут. Упутницом послати 6 динара предплате, примили смо. Хвала вам.

Чачак, Г. Н. Р. Послати 36 дн. предплате примили смо, и у осталом учинено је по вашем писму. Хвала вам на заузимању.

АДМИНИСТРАЦИЈА
„Српске Независности“

Огласи

Каса сигурни противу ватре и допова добио смо у комисионом из фабрике К. Подлер и кумп. из Беча која је на светској изложби Бечкој добила највећу премију: диплому признателности.

Браћа Карашевићи.

Бр. 58. 16—20.

ЛОНЧАРСКА ТРГОВИНА

Подписаних има поред особитог избора стакларског порцуланског и штајгудског посуђа и особити избор: серви за асталски и умивајућих, серви за беду и црну кафу и чај, серви за стаклених за ракију, вино и пиво. Велики избор ваза за цвеће и разних фигура од стакла, порцулана и мермера. Огледала са лаганим, политираним и позлаћеним рамов, од разне врсте, и величине по врло умереној цени.

Музикалне ћеманета (Егеде), и то: Виолине, Виоле, Виолончела и Басова од прости до најфинији, сваковрсних жаца и осталог прибора за исте. Флауте, Армоније Мелоден, Манџил и многе друге мање за децу.

Бр. 101 6—12 Браћа Карашевићи

МАТНИЈЕВ
ГИСХИБЛЕР
најчистији асталски
КИСЕЉАК
најбоље асталско и крепеће пиће

опробано средство при кашљу, вратним болестима, катару у стомаку и бешици.

ПАСТИЛЕ (шећер за савршање)

Heinrich Mattoni, Karlsruhe (Böhmen). 26—45

ПОДПИСАТИ КАО ТРУДОЉУБИВИ Христијани који полагајем из мога детињства труд око уређења и подизања лековите водиче „Светага Саве“ у селу Добричи Нахији крагујевачкој, дајем на знање и јавност болноме народу, који по религији божанској жели изцељења и оздрављења, нека посјетни ову свету лековиту водичу, пошто ово свето место, слави сад по светом Аранђелу у прву недељу 18 Јула.

4 Јула 1882 год. у Београду.

Милован Вучићевић.

родик из Добриче, житеља у Београду.

Бр. 49. 1—1.

ФАБРИКА ЗА ПИСМЕНЕ СЛИКАРИЈЕ И СЛОВА

КАРЛА КЛАИНА

Беч. III., Nauptstrasse 29.

Поруцбине на стакло, — дрво — и блек — написаних сликарских, као и на емал — дрво, — цинк — и бронзана писмена извршује се елегантно, брзо и јевтино.

На захтевање достављамо без одлагања листу коштања.

Бр. 76. 1—4

АЛБУМ ОД МЕБЛА, СА 900 ИЛУСТРАЦИЈА НЕОПходно нуждан за купце мебла свих сталежа са ценовником за 1 фор. 50 кр. франко добија се код

J. G. & FRANKE, WIEN, II., OBERE DONAUSTRASSE 9I.

Најбогатији избор готовог мебла, солидно, јевтино и елегантно. бр. 75. 1—6.

ЛОЗОВА

Српски, Хамбуршки, Лајпцишки и Брауншвајгски имаде код подносиога на продају.

Српским лозовима главни згодитак	100.000 динара.
Хамбуршким „ „ „	500.000
Лајпцишким „ „ „	625.000
Брауншвајгским „ „ „	562.500

Српске лозове продајем и на отплату месечно, која износи по 5 до 21 динар месечно, како ко може да одплаћује. Ко већу отплату даје тај пре исплаћује лоз и у толико га јевтиније стаје одма са положеном првом уплатом, купац игра сам на цео лоз.

Хамбуршке лозе играју за 6 месеци 7 пута, и стаје цео лоз за сви 7 вучења 882 гроша, но ово се може и почастно уплатити, т. ј. сваки 20 дана даје се по једна уплата, и то за: прво вучење 42, друго 84, треће 126, четврто, пето и шесто по 168, и за седмо 126 гроша. Пола лоза стаје половину; а четврт лоза, четвртину ове цене. Имаде свега 93500 лозова, а од њих извесно морају добити њих 47.6000, дакле више по половици добијају, а остали губе. Са непуну 15 дуката, могу се добити преко 40.000 дуката ако срећа оће.

Брауншвајске лозе играју за 6 месеци 6 пут, и стаје цео лоз 882 гроша, а почастне уплате износе за: прво, друго, и шесто вучење по 120 а треће, четврто и пето вучење по 174 гроша. Од 100.000 издатих лозова добијају извесно 50.000 а остали губе. И овди ако срећа оће, може се са непуну 15 дуката, добити преко 45.000 дуката.

Лајпцишких лозова издато је 100.000 и од њих добијају извесно њих 20.000 а остали губе. Оне се вуку за 6 месеца 5 пута, и стаје цео лоз 25 дуката које се може од једном а и почастно платити. Почастне су одплате месечно по 5 дуката за цео лоз, а могу се добити и половице, четине и десетине лозова, и овим деловима сразмерна је цена, дакле: 12¹/₂, 5 и 2¹/₂ дуката, или у почастним уплатама месечно по 2¹/₂, и 1¹/₂ дуката. Ако среће буде са 25 дук. могу се добити преко 50.000 дуката

Ко учине део лоза, а не цео, он плаћа сразмерну цену, али и сразмерну добит вуче, коју његова нумера добије.

Вучења овим лозовима почињу тећи од Јуна ове године.

Све ове лозове имадем у комисиону па продају од разних признатих великих банкера.

У Београду.
Бр. 132. 3—3

Милан Ж. Борђевић.
САВА-МАЛА БРОЈ 7.

Објава

ЈЕДАН ПАР ПИШТОЉА ЦРНОГорских цевердана с'кубурама на коњу или за појасом с'венедикским добрим табанима које вођан купици нека се јави Јеврему Ђорићу у Петровцу. 2—3

Објава

Један ѓак IV р. уч. школе тражи кондуције. Пријавити се ваља у уредништу овог листа. 2—2 Симо Ј. Благојевић.

У **КРАГУЈЕВЦУ** постојеће је које имање и то, један дућан са горњим бојем и осталим припадностима, постојећи на пијаци испод крста до кафане г. Јована Арсића, и 1/2 део воденице са баштованом и њивом постојеће у Становима срезу Гружанском, продајем из слободне руке под врло пробитачним условима.

Ко је вођан купици што од поменутог имања, нека ми се обрати ради погодбе.

21/2 1882 год.
У Нишу. Петар Илић

ТЕЛЕГРАФСКИ НЕКЕ
ТЕЛЕГРАФСКИ ИТАЛЕ. 2—3.

РОДИТЕЉИМА И СТАРАТЕЉИМА ЂАЧКИМ, НЕКА ЈЕ НА ЗНАЊЕ

И ове године држајемо предавања за време одмора школског рада — распуста.

Спремајемо како ученике, тако и ученице из свију разреда основних школа, а нарочито оне ученике и ученице, који имају пријамни испит да полажу, за у гимназију и вишу женску школу.

Предавања почећемо 1 Јула, а по одобрењу општинског суда, држајемо иста у III разреду мушке школе, код „Саборне цркве“.

Београд
1882

Мил. Стојковић
учитељ III раз. нар. школе.
Лепосава Мил. Стојковић
учит. IV раз. жен. школе

бр. 140. 6—6

Ваша женског, кошуља, гаћа, корзетана, сукања за удаваче Госпоине има у највећем избору. А тако исто и мушки веш. Бр. 145.

Дим. Милојевић.
УЛ КЕНА МЕНАХА БР. 9.

2—3